

1. søndag i advent d. 29. november 2020

Salmer:

74: Vær velkommen, Herrens år

87: Det første lys er Ordet

76: Op! thi dagen nu frembryder

84: Gør døren høj, gør porten vid!

85: Op, Zion, at oplukke

Når kulden svøber sig om træer og kviste

Prædiketekst: Matthæusevangeliet 21,1-9

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Nu er vi her. Vi er samlet i kirken. Vi er samlet på 1. søndag i advent, første søndag i det nye kirkeår. Nu er vi her. Vi er samlet.

Vi kommer fra hver vores sted. Vi vågnede hver vores sted. Vi stod op, tog tøj på, klarede morgenrutinerne, spiste morgenmad og begav os på vej til kirke. Nogle af os er kørt herhen på cykel. Nogle af os er kørt herhen i bil. Nogle er gået. Der er vist ikke nogen, der har taget traktoren her hen? ☺

Vi kommer fra hver vores sted. Vi kommer med hver vores liv, vores historie, vores erfaring, vores blanding af tro og tvivl. Nogle af os bærer på tunge byrder. Sygdom. Sorg. Ensomhed. Usikkerhed og forvirring. Bekymring for vores kære.

Nogle af os er lette om hjertet. Måske nærmest glade. Fulde af forventning. Vi har håb for fremtiden. Vi glæder os til advent og jul.

Nogle af os ved måske ikke helt endnu, om det er det mørke eller det lyse, der kommer til at fylde os denne dag.

Men nu er vi her. Vi er samlet.

Vi er gået ind ad den samme dør. Den tunge kirkedør var åben. Guds hus tog varmt imod os. Vi behøvede ikke engang at banke på. Vi behøvede ikke at stå uden for og råbe:

Løft jeres hoveder, I porte,
løft jer, I ældgamle døre,
så jeg kan komme ind.

Nej, døren var åben. Lyset var tændt. Varmen var sat på. Orglet var kalibreret og klar.

Nu er vi her. Vi er samlet med hinanden. Klar til det nye kirkeår. Klar til igen at forsøge at leve et liv som mennesker, der tror på Gud. Mennesker, der følger ham. Mennesker, der forsøger at leve det kristne liv ud. Det lykkes vi ikke altid helt med. Vi fejler stort den ene dag og klarer det i hvert fald halvgodt den næste. Men vi har en retning. Vi forsøger at gå en bestemt vej.

En vej mod Gud. En vej mod det evige liv. En vej sammen med andre, som har den samme retning, den samme tro, den samme brug for tilgivelsen, det samme håb om evigt liv.

Nu er vi er. Vi er samlet med hinanden. De sidste er vist ankommet. Døren er lukket i, så al varmen ikke skal sive ud i den kolde formiddag.

Men hov, hør. Det banker.(bank tre gange). Der er en, som vil ind. En, som vil ind og have fællesskab med os. En, som råber:

Løft jeres hoveder, I porte,
løft jer, I ældgamle døre,

så ærens konge kan drage ind!

Han, som banker, han har prøvet at stå ved en stor port, en ældgammel dør før. Han red mod Jerusalem. Han var Guds søn og samtidig søn af et menneske. Han var en konge som ingen anden. Han nærmede sig Jerusalem og planlagde nøje sin ankomst. Han havde gået mange kilometer mod byen, men det sidste stykke ville han ride. Og det skulle være på et æsel. Ikke en flot krigerhest, men et æsel, som en konge gør i fredstid.

Se, din konge kommer til dig,
sagtmodig, ridende på et æsel,
og på et trækdyrs føl.

Jesus kendte den gamle profeti fra Zakarias' Bog. Og han kendte den gamle historie om kong David, som red ind i Jerusalem efter at have slået sin søns Absaloms oprør ned. Måske red David endda også ind i byen på et æsel.

I hvert fald gør Jesus det nu. Og folk forstår. De forstår hans iscenesættelse. De forstår, hvad det er, han prøver at sige: at han er en konge. En Davids søn. Den Davids søn, som de har ventet så længe på!

Og hvad gør man så, når man lige pludselig forstår, at der sker noget stort for øjnene af en? Man havde måske ikke nået at få flagene eller vimplerne eller røgelsen eller faklerne med. For Jesus havde ikke annonceret sit komme i god tid. Han havde været tavs, men nu talte hans handlinger klart. De, som fulgtes med ham, forstod det.

Lidt febrilsk har de kigget sig omkring. Er der noget i nærheden, som vi kan bruge til at hylde kongen med? Øhh ja, vi kan da tage vores kapper og lægge dem på vejen foran ham. Det er godt nok ikke en fin rød løber, men det ser da ud af noget. Og nåh ja, vi kan da også lige skære nogle grene af træerne og vifte lidt med dem, nu da vores flag og vimpler ligger derhjemme.

For hylde, det skal han. For konge, det er han!

Hosianna, Davids søn!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!

Hosianna i det højeste!

Kongen kommer. Jesus kommer. Ærens konge kommer til Jerusalem.

Vores tekst fra Matthæusevangeliet til 1. søndag i advent slutter der lige uden for Jerusalem. Det er først i vers 10, som altså ikke hører til i dag, at Jesus faktisk går ind i byen. Men nu står han altså i første omgang ved porten. Sandsynligvis ved den gyldne port ved Jerusalems østside.

Den port, som Messias ifølge jødisk tradition skulle ride ind af. Den port, som Marias forældre, Jesu mormor og morfar, Joakim og Anna, ifølge kristen spekulativ tænkning mødtes ved. Den port, som jøder i visse perioder af historien har bedt om nåde ved. Derfor kaldte krigerne fra de kristne korstog den for nådens port.

Det er en port, som både har været åben og lukket. Muslimerne lukkede den i år 810. De kristne korstogskrigere åbnede den i år 1102. Muslimerne lukkede den igen i år 1187. Senere åbnede muslimerne den i forbindelse med en restaurering af hele mursystemet, men den blev lukket igen i år 1541 og er det stadig den dag i dag.

Måske lukkede de muslimske herskere porten for bedre at kunne forsvare byen. Måske, og her bliver det lidt pudsigt, lukkede de porten, for at der ikke skulle kunne komme falske Kristus'er, antikristus'er ind. For muslimer anerkender Jesus som en profet, men ikke den største.

I hvert fald er det den port, som Jesus ankom til omkring år 33. Han står og banker på. Råber:
Løft jeres hoveder, I porte,
løft jer, I ældgamle døre,
så ærens konge kan drage ind.

Det siger han til jøder. Det siger han til muslimer. Det siger han til kristne.

Og det er helt op til os, om vi vil åbne døren for ham. *Han* banker på. *Han* vil ind. *Han* ønsker inderligt at have fællesskab med os. Men han bryder ingen døre op. Han bruger ikke tvang.

Men han er dog vedholdende og insisterende. Derfor brænder han for, at jøder i dag må forstå, at den Messias, som de venter på, han *er* kommet. De skal ikke vente længere. Han er kommet. Messias står ved deres gyldne port. Han vil ind og være deres nådige herre.

Derfor brænder han for, at muslimer i dag må forstå, at Kristus ikke bare er en stor Guds profet. En stor profet, som de kan vælge at lade være en del af deres historie uden at give ham hovedrollen. For han vil være konge, også i muslimeres liv. Derfor taler han til dem i drømme. Derfor kalder han på dem, og tusinder af eksempelvis iranere kommer til tro.

Han vil ind. Han vil være konge.

Og derfor banker han (bank tre gange) også på porten til vores kirke. Han vil ind og have fællesskab med os. For nu er vi samlet. Vi er her. Men ikke bare samlet for at have fællesskab med hinanden, hvor hyggeligt det end kan være. Men samlet for at have fællesskab med ham.

Vil vi åbne dørene? Vil vi mure dem til? Både kirkens dør og hjertets dør. Må han komme ind? Må han komme tæt på? Må han få lov at sige noget? Må han få lov at trøste? Må han få lov at give os noget at håbe på?

Han banker på. Han vil ind, og når vi giver ham lov, så går portene, de ældgamle døre op. Kirkens porte. Hjertets dør. Kristus kommer ind. *Han* er her. *Han* er sammen med os.

Han er helt nær i det, vi står i. Helt tilstede i den dag, vi har, uanset hvilken farve og stemning vi er i.

Sådan er det i dag. *Han* er her. Sådan vil det også være i det nye kirkeår. Et nyt år med jul, hvor vi mindes og fejrer, at han kom os helt nær. Han blev en del af vores verden. Vores liv. Vores synd. Vores glæde. Vores skam. Vores liv med hinanden.

Et nyt år med påske, hvor han gik *helt* under for os, stod *helt* op af døden for os, for at vi kan blive *helt* forenede med ham i det evige liv.

Et nyt år med pinse, hvor Ånden kom og kommer og dagligt vil fylde os, tale til os, virke i os, styrke vores fællesskab med hinanden.

Et nyt år med masser af Trinitatis-søndage, hvor den treenige Gud vil lære os meget mere om sig selv og om, hvordan vi skal elske ham og elske vores næste.

Nu er vi her. Vi er samlet. Vi er sammen med hinanden. Vi er sammen med Kristus.